

NIET DAT IK IEMAND BANG WIL MAKEN, MAAR ER STAAT EEN ELF BIJ DE BAGAGEBAND

DIE GOZER WAS waarschijnlijk schilder. Misschien drummer.

Zo te zien een student en helemaal in het zwart, en ik kon mijn vermoeide, rode ogen niet van hem afhouden. Mijn vliegvriendje. Het was een gepassioneerde, denkbeeldige romance. Waarin we minstens een stuk of tien dates hebben gehad en onze toekomstige kinderen aanbiddelijke anekdotes vertellen over hoe hun ouders elkaar kilometers hoog in de lucht hebben ontmoet.

Nu werden we niet langer gescheiden door twee stoelen van Aer Lingus. We stonden vlak naast elkaar, keken verdwaasd naar de ronddraaiende bagageband. *Zeg gewoon hallo. Vraag hem iets.*

Ik sloeg mijn armen om de hals van mijn gitaarkist. 'Weet je ook hoe laat het is?'

Hij keek op een groot, zilveren horloge. 'Twaalf uur of zo.'

'Wat?' riep ik uit. De koffers kwamen tevoorschijn en plotseling voelde ik nog meer druk om het ijs te breken voordat we ieder onze eigen weg zouden gaan. Tenslotte hing er een complete trans-Atlantische dagdroom van af. 'Of bedoel je zes uur? Ik heb zo'n gigantische jetlag, allebei zou kunnen.'

'Halfeen.' Door zijn Ierse accent leek het wel een keurige songtekst.

‘Ja, dat slaat nergens op. De helft van twaalf is zes.’ Ik glimlachte.

‘Amerikanen,’ mompelde hij grinnikend.

En hij bleef grinniken toen hij naar een koffer reikte en mij liet staan met het weergaloos gênante gevoel dat ik voor paal was gezet door een volslagen vreemde en nog teleurgesteld was bovendien. In gedachten had ik hem op vier exotische manieren gedumpt – mijn favoriete methode had te maken met een videoscherm in een baseballstadion – toen mijn kleine broertje van de wc kwam terugrennen.

‘Iris!’ schreeuwde Ryder. ‘Ik heb wel twee volle minuten geplast! Ik had het moeten timen!’

De menigte bij de bagageband maakte ruimte voor hem; dat doen mensen als iemand over zijn urine loopt te schreeuwen. Nu voelde ik me echt een lompe Amerikaan. *Je wordt bedankt, Ierland. Wat maken we hier een geweldige start!*

‘Elf dagen,’ mompelde ik. ‘Ik hoef maar elf dagen.’

Zo te zien had Ryder totaal geen last van een jetlag. Hij wriggelde een schuimrubber fantasybijl uit zijn rugzak, waaruit tegelijk allerlei andere wapens tuimelden. Toen begon hij een felle strijd met een denkbeeldige tegenstander, terwijl de mensen van onze vlucht zich steeds verder terugtrokken. Mijn ex-vliegvriendje trakteerde ze op een vuile blik en daarna mij op een nog vuilere blik.

‘Ik ben zijn moeder niet, hoor,’ zei ik, terwijl ik Ryders wapens van de vloer opraapte.

Een goedbedoelende Ierse oma kwam naar ons toe. ‘Ben je voor het eerst in Ierland?’ vroeg ze aan Ryder en ze legde een kalmerende hand op zijn schouder. Mijn broertje knikte en wriggelde. Ik onderdrukte de neiging om haar te zeggen dat we in Amerika geen kinderen aanraken die we niet kennen, maar ik wilde niet nog meer de nadruk leggen op onze zich toch al snel opstapelende cultuurverschillen. ‘Ga je de Giant’s Causeway bekijken? Of de Kliffen van Moher?’

‘Nee,’ zei Ryder, die zich uit haar greep wist te bevrijden. ‘We gaan beroemde mensen ontmoeten en op de set helpen en misschien krijgen we zelfs een bijrolletje.’

‘Nee, geen bijrolletjes, Ry. Dat weet je wel,’ zei ik.

McGrootmoe keek me vragend aan. Ik ritste Ryders rugzak dicht en zei vlug: ‘Hij bedoelt de filmbewerking van *Elementia*. Die wordt hier de komende twee weken opgenomen. We zijn uitgenodigd om...’ Wat moesten we eigenlijk doen? ‘Te kijken, geloof ik.’

‘Onze oma heeft dat boek geschreven!’ zei Ryder, zo luid dat we een nu nog groter publiek hadden. Iedereen die verdwaasd op zijn bagage had staan wachten spitste de oren.

‘Sorry?’ Mijn ex-geliefde was weer in beeld, en deze keer grinnikte hij niet. ‘Zei je dat M.E. Thorne je oma is, de schrijfster?’ Zo te zien wilde de vonk in zijn ogen wanhopig onze denkbeeldige vlam weer opstoken.

Haal je maar niks in je hoofd, Iris.

‘Dan moet ik je iets laten zien.’ Hij begon zijn shirt op te trekken.

‘O, alsjeblieft, zeg...’ fluisterde ik, en ik staarde naar mijn rode gympen omlaag.

‘Kijk!’ riep Ryder uit. ‘Iris, kijk! De kaart van *Elementia* staat op zijn ribben!’

Ik moest wel gluren. Het was een vreselijk grote kaart. Helaas, mijn nieuwsgierigheid werd beloond met een intense bleekheid verbrokkeld in zwart borsthaar.

Glimlachend liet hij zijn shirt weer zakken, maar door mijn hoofd bleven zijn mompelende woorden maar doorzeuren: *Amerikanen*. ‘Ben jij bij de filmbewerking betrokken? Wat vind je ervan dat ze de leeftijd van de personages hebben veranderd?’

Ik vlocht mijn haar en zei niets, dacht nogmaals aan de gouden regel van mijn leven. Mensen konden me op twee manieren tegemoet treden. Eén: als de kleindochter van M.E. Thorne, begiftigd met een

bovenaardse glans. Twee: als een niemand. Ik zou er alles voor overhebben als er nog een derde mogelijkheid was.

‘Je hebt het zeker nergens anders over, hè?’ vervolgde hij. ‘Je leest je oma’s boeken vast al van kinds af aan. Ik heb ze een paar jaar geleden ontdekt. Maar aan de andere kant, ik durf te wedden dat je niks mag zeggen vanwege de films. *Top-secret inside information*, hè?’

Ik kauwde op mijn antwoord. Dit fantasygekleets zou niet ophouden. Iedereen ging ervan uit dat ik dolenthousiast zou zijn over de filmbewerking, maar het betekende dat de dweperij rondom het verhaal nog drie keer zo erg zou worden. Vier keer zo erg. Algauw zou iedereen me met andere ogen gaan bekijken, zoals die gast hier.

‘Ryder, ga eens kijken of dat onze koffer is,’ zei ik, terwijl ik samen met mijn broertje naar de andere kant van de band liep. Toen ik met mijn rug naar mijn medereizigers toe stond, kneep ik mijn ogen toe en voelde diep vanbinnen een zachte kreet opkomen.

‘Alles goed, Iris?’ Ryder legde een hand op mijn schouder. Ik deed mijn ogen open. Het was niet zijn hand... maar zijn schuimrubber dwergbijl. Maar zijn kleinejongetjesgezicht keek me tenminste eerlijk aan.

‘Ja, hoor.’ Ik liet mijn voorhoofd tegen de bovenkant van mijn gitaarkist rusten. Ik wist wel beter dan mijn aandacht te laten verslappen als ik Ryder-dienst had, maar ik kon er niks aan doen. Even later maakte mijn broer een snoekduik naar zijn bagage, en het volgende moment zat hij op de band en verdween door de plastic hangstroken de krochten van Shannon Airport in. ‘Hé!’ gilte ik. ‘Ryder!’ Ik schrok wakker van angst en kroop bijna door de plastic stroken achter hem aan. ‘Hé!’

‘Hulp nodig?’

Ik draaide me naar een volgende Ierse stem toe en viel bijna om. ‘O nee.’

De jongen had elfenoren. Echt, in zijn haarlijn waren puntige elfenoren verwerkt.

‘O nee?’ antwoordde hij en hij trok zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Wat ben je... Wat bèn jij?’

‘Ik ben een elf,’ zei hij achteloos, alsof hij me vertelde dat hij kunst studeerde. ‘Ik kom je ophalen.’ Hij stak een vel papier op waar THORNE op stond.

‘Doe omlaag. De mensen hier zijn zo al veel te nieuwsgierig.’ Ik griste het papier weg en verfrommelde het tot een prop. ‘En als je hier bent om te helpen, los dan de volgende som op.’ Ik wees naar het bagagegat. ‘Eén broer is erin gegaan. Geen broers zijn eruit gekomen. Waarschijnlijk zit-ie nu op de landingsbaan.’

‘Gij kleingelovige,’ zei Elfenoren, en hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Die komt elk moment weer tevoorschijn.’ Hij boog zich samen-zweerderig naar me toe. ‘Hij draait rond, moet je weten.’

Niet te geloven dat een vreemde met kunstoren me van kleingelovigheid betichtte. ‘Stel dat de beveiliging hem in de kraag vat? In de Verenigde Staten worden voor dit soort geintjes eerstgeborenen door het Transportation Savety Agency geconfisqueerd.’

Alsof hij erop had gewacht, kwam Ryder weer door de plastic stroken terug, zittend op mijn duffel en met mijn zonnebril op, die hij uit het zijvak had gejat. Hij wist dat hij in de problemen zat maar er lag toch een grijns op zijn gezicht. Toen zag hij de jongen naast me en zijn mond viel open. Ryder sprong van de band en rende naar ons toe, zodat ik allebei onze tassen van de band moest pakken.

Toen ik terugkwam, straalde Ryders gezicht van opwinding. ‘Iris. Dit is Nolan. Nólán.’

Nolan stak zijn hand uit alsof we elkaar nog niet hadden ontmoet... of beter gezegd, hadden staan bakkeleien. ‘Eamon. Ik heet Eamon O’Brien.’

Ik liet Ryders tas vallen en schudde Eamon de hand. ‘Wat een naam. Stam je soms regelrecht af van de Ierse stamvader zelf?’

Ik moest het hem nageven, hij gaf geen krimp.

‘En jij bent Iris Thorne. Daar valt niets op af te dingen, hè?’

Ryder trok aan mijn shirt, waardoor er veel te veel bh te zien was, en siste: ‘Het is Nolan.’

Ik greep zijn hand vast en trok mijn kraag omhoog. ‘Hou daarmee op of ik knak je dwergbijl op mijn knie in tweeën.’ Ik plukte mijn zonnebril van Ryders gezicht en zette hem op, maar zag nog net de waarschijnlijk vuilste blik waarmee een elf ooit een menselijk wezen had bestookt. ‘O, kom op, zeg. Ik ga heus zijn speelgoed niet mollen, hoor. En hoe komt het dat we hier met z’n drieën zijn en ik alle tassen draag?’

‘Het is geen speelgoed,’ vitte Ryder. ‘Het is een replica van een kostuum.’

Eamon bleef me nijdig aankijken, waardoor ik kon zien dat zijn ogen niet blauw waren, maar een kristalkleur hadden die wel digitaal uitvergroot leek te zijn. Geen wonder dat hij gecast was als de beroemde elf uit de boeken van oma Mae. Nolan – Eamon – hoe hij ook mocht heten, gooide de riem van mijn reusachtige duffel over zijn schouder en wilde mijn gitaar pakken.

‘Laat dat maar uit je hoofd,’ zei Ryder, voor ik iets kon zeggen. ‘Ze is getrouwd met dat ding.’

‘Is dat in Amerika tegenwoordig legaal?’

Ik stak mijn tong uit en Eamon grijnsde als een gek, waardoor ik mijn tong weer terugtrok en me afvroeg hoe hij het voor elkaar gekregen had om me binnen een paar minuten te reduceren tot Ryders niveau.

We liepen onder het groene bord NIETS AAN TE GEVEN door en probeerden het over koetjes en kalfjes te hebben. ‘Nou, als je een van de acteurs bent, waarom haal je dan mensen van het vliegveld op?’

‘Ik wilde het zelf. Ik ben een enorme fan.’

Mijn god.

‘Hé, ik heb over je gelezen,’ zei Ryder. ‘Dit is je allereerste film!’

Ik kon het niet laten. ‘Hoe ben je aan die rol gekomen?’

‘Dat is een mooi verhaal. Ik ben dol op *Elementia*. Het zit in mijn bloed. Ik las het voor het eerst met mijn moeder toen ik, eh, ongeveer zo groot was.’ Hij hield zijn hand bij Ryders hoofd, waardoor mijn broer straalde. ‘Toen ze aankondigden dat er een film kwam en er acteurs werden gezocht, besloten mijn moeder en ik groot te dromen. We maakten een auditiefilmpje in een bosrijk deel van Saint Stephen’s Green.’

‘Dat deed Elijah Wood om Frodo te worden,’ zei Ryder.

‘Klopt, klopt.’ Hij stompte tegen Ryders schouder, nu al beste vrienden. ‘Ik dacht: het is Elijah gelukt, dus waarom zou het mij dan niet lukken?’

‘Omdat Elijah Wood al een filmcarrière had toen hij dat deed,’ mompelde ik.

‘Wat zei je?’ vroeg Eamon.

‘Niks.’ Ik wist waar dit naartoe ging. Ongetwijfeld zou het eindigen met: en toen ontmoette ik de kleinkinderen van M.E. Thorne en zoiets magisch was me nog nooit overkomen.

Eamon vervolgde: ‘En ziedaar, ik krijg de rol van Nolan. En vandaag werden mijn oren aangemeten toen Cate Collins, miraculeuze regisseur die ze is, vroeg of iemand de kleinkinderen van M.E. Thorne wilde ophalen. Ik stak gelijk mijn vinger op.’ Eamon verschoof de tas op zijn schouder en keek me even aan. ‘En toen ontmoette ik een kleine, met een bijl zwaaiende held en de bergtrol die op hem paste.’

Mijn gitaarkist glipte uit mijn hand en stuiterde hol op de grond. ‘Wat krijgen we...’

Ryders grijns was zo breed dat hij die niet met zijn beide handen kon verdoezelen.

‘Sorry.’ Eamon knipoogde naar me, de brutaalste knipoog die ik ooit een gast heb zien doen. ‘Ik neig naar beschrijvende overdrijving, aangezien ik rechtstreeks van de Ierse wortels afstam en zo.’

Ik bloosde, vanwege een merkwaardige mengeling van schaamte en me beledigd voelen.

‘Iris Thorne!’ schreeuwde een onbekende stem achter me.

Ik draaide me om, mijn hart begon te roffelen. Net zoals er maar twee manieren waren waarop mensen me altijd benaderden, zo waren er ook twee soorten *Elementia*-fans: degenen die de trilogie fantastisch vonden, en degenen die hun leven ervoor reorganiseerden. De laatste groep noemde zich de Thornianen. Die schreven brieven naar mijn familie. Ze wisten wanneer ik jarig was.

Een van hen heeft geprobeerd Ryder te ontvoeren toen die zes was.

Het was min of meer een opluchting te zien dat het mijn ex-vlieg-vriendje was, de onlangs herdoopte meneer Nerdy Torso Tattoo, die naar me toe rende. ‘Hoe weet je dat ik zo heet?’ vroeg ik, en mijn stem klonk schor terwijl ik een arm uitstak om te zorgen dat hij niet te dicht bij Ryder kwam.

‘Je broertje schreeuwde het. Ik wist niet eens dat M.E. Thorne jonge kleinkinderen had.’

Ik ontspande een beetje. ‘Zo jong ben ik nou ook weer niet.’

‘Ik duim dat je achttien bent.’ De jongen boog zich ondeugend flirtend naar me toe, wat me eraan herinnerde waardoor hij tijdens de vlucht mijn aandacht had getrokken. Slungelachtig en adembenevend. De bril. Blauwe ogen. Donker, stug krulhaar. Hij legde een hand met lange vingers op mijn gitaarkist. Absoluut vingers van een muzikant. Bovendien was het opeens heel duidelijk dat ik me had vergist: hij was véél ouder dan een student.

Aarde aan Iris. Loop weg, Iris.

‘Ik ben... zeventien.’ Ik deed een stap naar achteren, gek genoeg opgelucht dat ik tegen Eamon aan liep. ‘Ik moet gaan.’

De jongen haalde zijn portefeuille tevoorschijn en gaf me een kaartje. ‘Stuur me een berichtje als je jarig wordt. Dan neem ik je mee uit en kunnen we het over de film hebben, of over de boeken, als je dat liever hebt.’

Geen van beide, dank je wel. ‘Ik woon in LA.’

‘Ik kom wel naar je toe.’ Hij glimlachte tegen de persoon die hij dacht dat ik was en liep weg. En ik haatte M.E. Thorne nog meer dan anders, wat eerlijk gezegd al behoorlijk erg was.

We liepen naar het parkeerterrein, ik met gebogen hoofd.

‘Je gaat snel te werk, Lady Iris,’ zei Eamon, zo zacht dat Ryder het niet kon horen.

‘Dacht het niet,’ mompelde ik terug. ‘Die gast is verkikkerd op mijn dode oma.’ Hij wierp een bezorgde blik op me. ‘Met mij gaat het heus wel, hoor,’ voegde ik eraan toe. Ik hoopte dat ik geërgerd keek – stoer en onverstoorbaar – maar aan zijn betrokken gezicht te zien dacht ik dat ik eerder verdrietig overkwam.